

Ultima dorință

Nicu Hăloiu

Ultima dorință

...

De plec din lumea asta, prea rău nici n-o să-mi pară,
Că eu acestei lumi și lumea asta mie ne suntem o povară,
Deja în mersul lumii eu am rămas în urmă și azi sunt desuet,
Ce mai contează astăzi, o floare, o romanță, un suflet de poet?

...

Eu nu pot ține pasul în lumea asta mare cu omul schimbător,
Născut ori prea târziu, ori poate prea devreme, rămân un visător,
Mintea mea nu prinde întreaga transformare ce este-n jurul meu,
Am rămas același, flămând doar de virtute, dar și de Dumnezeu!

...

De-abia s-au copt în mine acele roade vechi care-mi dădeau valoare
Și-un soi de demnitate ce-n mijlocul furtunii mă ținea-n picioare,
Mai mult de-a încerca să rămân eu însumi altceva nu știu,
Eu nu pot să-mi pun masca pe care-o cere lumea, altfel nu pot să fiu!

...

Că plec din lumea asta în care nu mi-e locul n-am niciun regret,
Deja în mersul lumii eu am rămas în urmă și azi sunt desuet,
Nu iau nimic cu mine, decât chipul acelei ce-i sunt etern dator
Pentru făptura-i dulce care-a făcut din mine vremelnice visător!

...

Privesc ades în juru-mi și văd că eu și lumea n-avem nimic comun,
Mai mult decât iubirea pe care-o las în urmă, de ce-aș vrea să rămân?
Plin de neputințe, eu multe-n lumea asta nu prea mai pot face
Și ultima dorință ce mai palpită-n mine este să plec în pace!